Пише:
Небојша Јанковић

Ванкувер, августа 2006.

LICENCE TO KILL

Последњи ратни пожар који је захватио Либан и прети да се прошири Блиским Истоком по много чему је у сфери "већ виђеног" и као да пресликава сценарио од пре неколико деценија.

И тада је израелска војска, испровоцирана нападима са севера, прешла либанску границу уништавајући све пред собом и није се зауставила све до Бејрута.Једина разлика је што јој овога пута противник нису Палестинци већ шиитска организација Хезболах коју подржавају и финансирају Иран и Сирија.

И тада, као и данас, израелска војска и авијација дејствовале су без милости. Њихове претежне жртве биле су цивили само се тада то није звало "колатерална штета".

И данас, као и онда, већи део Европе назвао је израелску интервенцију "претераном". Вашингтон је изразио "жаљење због цивилних жртава" али и разумевање за израелско "право на самоодбрану" дубоко на либанској територији. Светске агенције објавиле су да војни поход подржава преко 90% Израелаца.

Овакве реакције уз млако реаговање Савета Безбедности увериле су планере израелске операције да се за ових неколико деценија ништа није променило. Израелска војска наставила је кретање све до Балбека, на северу Либана, уз саму сиријску границу. До удаљености са које никаква Хезболахова "кањуша"ни теоретски не може да досегне израелску територију.

За оне који се питају како је могуће да се историја после толико времена овако понови, погледајмо на ствари из неколико углова.

Целати, жртве и ништа између

Свако ко је имао прилике да прошета јерусалимским "корзоом" у улици Бен Јехуда могао се уверити да ово живописно шеталиште у центру града у свако доба дана буквално "гази војничка чизма". Маскирне униформе на сваком кораку, младићи и девојке загрљени, са реденицима пуним муниције.

У кафићу се мезети фалафел и шварма, отпија укусно "Макаби" пиво, али је "Узи" и ту , на крилу, на дохват руке, за "не дај боже". И све је то, за народ, нормално. "Сви смо ми армија" тако су некад трабунљали југословенски комунистички генерали а да нису имали појма шта причају. Нису, јер никада нису били у Израелу.

За све ово постоје реални и опипљиви разлози. Од свог оснивања Израел је окружен непријатељским арапским режимима који га чак не признају као државу. Са њима се понекад мора преговарати, још чешће ратовати. И све је то, дакако, нормално. А да се у рату понекад брише разлика између ратника и цивила – и то је нормално. Или ми њих, или они нас, треће нема. Сваком наивном странцу који заусти да каже како је боље и десет година преговарати него месец дана ратовати, саговорник ће као бумеранг вратити једну једину реч: ХОЛОКАУСТ. Ту сваки разговор престаје.

И не покушавајте да демонстрирате своју српску елоквенцију тврдњом да Химлер и Ајхман нису били Арапи, да су "тероризам" практиковали и творци Израела као вид борбе за јеврејску државу, да се једноставно ради о два народа који полажу право на исту територију и да ће морати да науче да живе једни поред других – боље немојте. Створићете много непријатеља међу тим дивним и једноставним људима.

Ко је коме савезник

Израелци не верују да је мир са Арапима могућ и у то их нико не може убедити. Са друге стране довољно су рационални да схватају да је коначна војничка победа петомилионске нације над 25о милиона Арапа у суседству практично немогућа, па се зато одлучују за повремене муњевите и сурове казнене експедиције за које знају да неће ескалирати у општи арапско-израелски рат. Неће, јер, познато је, Израел је главни савезник Америке на Блиском Истоку!

За многе блискоисточне коментаторе ово је много даље од истине него што изгледа. Јер ако је регионални савезник супер-силе по дефиницији држава која промовише њене интересе међу земљама региона, онда је Израел управо супротно од тога.

Бланко подршка Израелцима у акцијама каква је ова у Либану и у дугогодишњој окупацији Западне Обале и области Газе, тврде они, створила је Америци много непријатеља на блиском Истоку Она је успела да ревитализује неке, после египатско-израелског споразума већ отписане терористичке покрете и створи нове, од палестинског Хамаса и либанског Хезболаха, преко египатске Муслиманске Браће све до Ал Каиде, која ће Џихад за "ослобођење Палестине" први пут пренети на америчко тле.

Ако је и од савезника, много је, рекао би вам сваки дипломата од каријере у француском Ке Д'Орсеју или британском Форин Офису.

У Америци, међутим, Израел је, осим у афирмативном смислу, табу – тема.

Баук Антисемитизма

Рећи да Америком "владају Јевреји" не само да је нео-нацистичка флоскула прикладнија неком

Авионски напад на Бејрут

skinheads web site-у него Најзападнијим Српским Новинама, већ нема никакве везе са реалношћу.

Америком владају корпорације које сутра могу бити и кинеске и ту нема никакве мистификације. Али и тврдња да су амерички медији у арапско-израелским конфликтима непристрасни, исто је тако далеко од истине. Понекад то има и изразиту црнохуморну ноту као ових дана на ЦНН-у.

Управо када су све светске телевизије укључујући и ЦНН-овог репортера јавиле о израелском бомбардовању либанског града Кане у коме је од преко 50 жртава било више од половине деце, ЦНН одлучује да се одмах после те вести емитује специјална репортажа о терористичкој акцији у Либану у којој је пре више деценија погинуло скоро 200 америчких војника. Тек да се зна ко су "лоши момци". Па пошто и то по оцени уредништва није било довољно експлицитно, у редовним емисијама после тога до бесвести се понавља вест о томе да је познати глумац Мел Гибсон ухапшен због вожње у пијаном стању и да је приликом привођења полицајца засуо "антисемитским" паролама.

Тек да се зна. А зна се да је Гибсон, самозвани "хришћански фундаменталиста", филмом "Страдање Христово" изазвао огорчена реаговања, нарочито у њујоршкој јавности. Мада је сам филм више једна прилично недоречена и морбидна егзибиција него ишта друго.

Зашто етикета антисемитизма у америчким медијима и данас има онакву снагу стигма какву је у Русији некад имао термин "антисовјетска делатност", у макартистичкој Америци "комунистичка завера", или, у мојој домовини, почетком 90-тих, "антисрпство" – (термин којим су Срби "чашћавали" цео свет и једни друге) – тешко је рећи. Али, чињеница је да овај прилично параноидни феномен постоји и тешко га је бацити под тепих.

Мир као морални императив

Скоро шест деценија израелско-арапских ратова, уз запаљиву реторику обе стране и оних који их подржавају, као да све више замагљује суштину сукоба. Уместо "виших циљева" у име којих се рат наводно води ("Ослобађање Палестине", односно "Одбрана свете земље Израела") у први план све више избија огољено насиље. То би, ваља се надати, у некој даљој будућности овај рат могло потпуно да обесмисли и, можда, тако оконча.

Интересантно је да је ову моралну компоненту сукоба својевремено веома добро уочила Голда Меир, израелска "гвоздена дама" која је поводом растућег арапског тероризма још пре пола века изјавила следеће: " Најгоре што нам могу учинити је ако нас натерају да узвратимо истом мером. Тад између њих и нас неће бити никакве разлике".

Застрашујуће је колико је била у праву.

✦

subscription - претплата

КИШОБРАН
НАЈЗАПАДНИЈЕ СРПСКЕ НОВИНЕ

Претплаћујем се
на лист КИШОБРАН
и прилажем чек у вредности $36.00
(12 бројева - 12 issues)

IME (NAME): DATUM (DATE):

ADRESA (ADDRESS):

TEL /FAX:

E-MAIL: POTPIS (SIGNATURE):

Make checque or money order payable to: KISOBRAN

Пошаљите овај листић, пошаљите га на дољу адресу, и следећих дванаест бројева КИШОБРАН-а вам стиже поштом.

KIŠOBRAN, #368-3495 Cambie Street, Vancouver, B.C. V5Z 4R3